

Un candidat poc popular

La proclamació d'Eduardo Zaplana posa en evidència, una vegada més, que al PP del País Valencià no li preocupa instaurar una manera de fer política moderna i transparent, que deixi enrere definitivament les aigües tèrboles.

La carrera política d'Eduardo Zaplana ha estat meteòrica. Alcalde de Benidorm, gràcies a l'operació de transfuguisme polític més espectacular al País Valencià, aquest jove advocat fins fa poc desconegut es prepara per a ser nomenat aquesta setmana candidat a la presidència de la Generalitat pel Partit Popular. Les enquestes pronostiquen bons resultats mentre molts militants del seu partit creuen els dits. Les raons són clares: el seu estil polític presenta llacunes importants. La conspiració de què va ser objecte Zaplana per fosques adjudicacions del seu Ajuntament (Cas Sanz), explicada per aquest setmanari en el número anterior, és una mostra més d'un estil polític que ja es va posar de manifest fa uns anys en el cas Naseiro. Un cas en què Zaplana, no ho oblidem, també va estar implicat.

Per aquesta raó la proclamació de Zaplana posa en evidència, una vegada més, que al PP del País Valencià no li preocupa instaurar una manera de fer política moderna i transparent, que deixi enrere definitivament les aigües tèrboles. Aquest hauria de ser el repte d'aquest partit al País Valencià. Però tot indica que no és el camí que pensa seguir. Totes les informacions que s'han anat desvelant en els últims mesos sobre Eduardo Zaplana posen de relleu, com a mínim, una gestió poc transparent, poca sintonia amb la cultura i devoció per la confusió. A més cal afegir-hi els processos judicials en què està implicat, tal com explicàvem la setmana passada.

Aquest currículum no és bon aval ni per al candidat, ni per al partit. L'alternança política en la gestió dels interessos dels ciutadans d'aquest país forma part de les regles més profundes de la democràcia i, per tant, no ha d'esgarriar a ningú. Però els qui aspiren a ella han de ser tutors també dels valors essencials de la democràcia. I, aquesta afirmació tampoc ha d'esgarriar a ningú. Hi ha currículums que són tota una evidència.

Una nit històrica, una nit de diàleg.

La nit dels Premis Octubre d'enguany ha estat qualificada d'històrica. La retrasmisió del sopar —portada a terme gràcies a l'esforç de molts professionals— per TVV, TVC i TVE ha constituït una demostració que quan hi ha capacitat pel diàleg moltes falses barreres s'esvaeixen. I el diàleg va ser el veritable protagonista de tota la nit. Un diàleg que no solament era present en el plató, sinó també en

cadascuna de les taules, en cadascun dels 1.500 participants d'aquesta emblemàtica manifestació cultural. No sempre es pot veure tanta barreja de gent i d'indisidioncràcies amb una forta voluntat de comunicació, de compartir. I això, que sempre ha estat essencial dels Octubre, en aquesta ocasió va poder ser compartit per molta més gent a través de la televisió.

Un altre fet destacable de la nit va ser la complicitat de tots per trencar els prejudicis sobre televisió i cultura. Uns premis literaris poden ser televisius, poden tenir una audiència. No tota la programació ha d'estar encaminada a superar estadístiques. El diàleg i la cultura han de tenir un espai perquè tenen espectadors. L'experiència ha estat molt positiva. S'hi poden fer retocs, poden trobar-se les mesures més exactes, però la valentia de fer-ho, en aquest cas, ha estat tota una aposta clara de les televisions públiques pel diàleg i la cultura.